

De Ster

„DE GROEI DER VRIJHEID“

Juni 1951

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

51e JAARGANG • No. 6

INHOUD :

	Blz.
De groei der Vrijheid	143
Gevolgen en voorbeelden, door Ouderling Mark E. Petersen	144
Preken die wij zien	148
Het licht der mensen, door John P. Lillywhite	149
Twee Vaders, Zr. M. Th. Fiering-Boer	151
Wintervaart, door Bill Adams	152
Hooggestemde gedachten	157
De Zending door	158
Aankomst en Vertrek	162
Gebeurtenissen in de Zending	165
Vergaderplaatsen in de Nederlandse Zending	166
Zomerkamp van de O.O.V.	168
Bijlage: Zonnehoek	21-24

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistent: ARNOLD SIEVERTS

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE GROEI DER VRIJHEID

Die man is een dwaas, die een veld beplanten wil

Met graan, en dan tot zijn buurman zou zeggen:

't Volgend najaar zal dit vruchtbbaar stuk land zekerlijk

*een goede oogst opbrengen, terwijl onkruid en ongedierte loeren
om de worstelende planten te vernietigen.*

Is het mogelijk, dat iemand, zonder kennis van fruittelen,

een goede appelboom plant,

en die daarna overlaat aan boomworm en

andere kweelgeesten, en zich dan nog verwondert,

omdat het zieke fruit vroeg afvalt en rondom

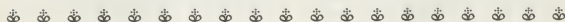
de boom zoekende ogen met teleurstelling kijken

naar de grond, die bedekt is met nutteloos goed

Zoals het graan en de appelboom, heeft ook 's mensen vrijheid

voordurende zorg nodig.

En vrijheid is de grootste zaak der mensheid.

GEVOLGEN VAN VOORBEEDEN

Rede uitgesproken door Ouderling Mark E. Petersen, lid van de Raad der Twaalf Apostelen, op de 121e half-Jaarlijkse Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. October 1950.

*

Mark E. Petersen

Mijn broeders en zusters, ik bid ernstig, dat terwijl ik hier sta, de Geest van de Heer met mij mag zijn, want het is inderdaad een hele gebeurtenis om voor zo veel mensen te staan, zodat ik grote behoefte aan hulp gevoel.

President George F. Richards.

Ik heb op deze conferentie de opwekkende aanwezigheid van President George F. Richards gemist. Ik wil U graag mededelen dat ik, als een van de leden van zijn Raad, zeer dankbaar was voor het voorrecht dat ik had, om onder zijn leiderschap te mogen dienen. Ik beschouw hem als een werkelijk groot mens, een grote ziel, een groot leider. Ik ben er van overtuigd dat niemand een vaster geloof had in de Almachtige dan President Richards. Ik ben er van overtuigd, dat hij door God geïnspireerd werd. Ik heb de behoefte om tot U te zeggen, dat zowel ik als de andere leden van de Raad, hem innig liefhadden. Vandaag te midden van U allen, mis ik zijn aanwezigheid zeer.

De geschiedenis van een vriend.

Nu ga ik U een verhaal vertellen over een van mijn vrienden, die ik Bill zal noemen.

In zijn laatste schooljaar ontmoette Bill een aardig jong meisje, ze heette Helen. Ze werden hele goede vrienden en het duurde niet lang of ze begonnen te praten over de mogelijkheid om samen te trouwen.

In het zelfde jaar ging Bill veel om met een groep jongemannen die de bekendsten waren op het sportveld. Van hun leerde Bill een paar slechte gewoonten.

Toen Helen Bill voor 't eerst met een cigaret in zijn mond zag, was het of haar hart zou breken. Ze sprak en redeneerde met hem maar hij vond dat het roken van cigarettten een van de dingen was, die bij de populariteit van de jonge mannen op het sportveld behoorde. De motieven die zij aanvoerde bleven zonder resultaat. Helen begon zich af te vragen of zij Bill trouw zou blijven of niet en of zij wel met hem

zou gaan trouwen. Zij wilde in de Tempel trouwen, maar ze wist ook, dat, indien Bill doorging met roken, zij niet naar de Tempel zouden gaan.

Toen het eindexamen naderde, deed Bill Helen een formeel aanbod en vroeg haar of zij de datum van hun huwelijk vast wilde stellen. Ze dacht hier lang en ernstig over na. Ze hield veel van Bill en kon er niet goed aan denken hem te moeten verliezen. Maar ook kon ze het idee dat ze met een rokende man zou trouwen niet verdragen, iemand die haar niet naar de Tempel kon geleiden, wat ze toch zo innig graag wilde.

Na enige dagen kwam Helen tot de conclusie dat Bill, als hij niet meer naar school ging en niet meer in aanraking kwam met de bewuste jongelui, waarschijnlijk als hij met haar getrouwd was het roken en de andere verkeerde gewoonte onder haar invloed af zou leren en terug zou keren naar de werken van de Kerk. Dan zouden ze misschien na een jaar naar de Tempel kunnen gaan. Zo was haar besluit genomen en ze trouwden bij de President van haar gemeente.

Na een jaar werd hun een schattig jongetje geboren. Ze noemden hem John. Ter zijner tijd kwam er nog een jongetje dat James genoemd werd, maar al heel gauw luisterde naar de naam Jim.

Bill was dol op zyn zoons. Elke avond als hij thuis kwam speelde hij met hen. 'tWas het prettigste wat hij zich voor kon stellen. Hij hield ze hoog boven zijn hoofd en lachte en praatte met hen. De goede verstandhouding tussen Vader en zoons maakte Helen heel gelukkig, maar Bill

speelde met hen met een cigaret tussen zijn lippen, en als Helen zag hoe de kleintjes hun hand uitstrekten naar dat smeulende ding tussen Bill's lippen, deed het haar pijn en ze begon zich af te vragen wat het voorbeeld dat Bill zijn kinderen gaf in de toekomst voor hen zou betekenen.

Jaren gingen voorbij. John was twintig jaar en werd op zending geroepen. Hij was er erg blij mee en zijn Moeder niet minder. En Bill? Hij zat met zijn vrouw en zoon op het podium, zo trots als een Vader van een opmerkelijk knappe jongen maar kan zijn.

Ongeveer drie weken na John's vertrek, zat Bill voor de open haard in de huiskamer met de krant een cigaretje te roken. Jim, ook al een jongeman, kwam binnen, roepende:

„Hallo Vader.”

Zonder op te kijken zeide Bill: „Hallo zoon, hoe gaat het er mee?

„Fijn Vader, maar ik wou U iets vragen”.

„Wat dan?”

„Wat is het beste merk cigaretten?”

Bill verstijfde in zijn stoel. 't Leek een ogenblik of hij bevroren was. Zijn hand liet de krant vallen. Hij gooide zijn cigaret in het vuur, stond op en keek zijn zoon aan.

„Jim, jij zal toch niet gaan roken?”

„Waarom niet Vader, zo lang ik me herinneren kan, rookt U zelf al en U hebt er helemaal geen last van gehad, dat heb ik wel gezien.”

Deze laatste woorden sneden in Bills hart. „Dat heb ik wel gezien”. Helen had dus toch gelijk,

dacht Bill. Al deze jaren had Helen gezegd, dat deze rookgewoonte, het voorbeeld dat hij zijn zoons gaf, eindigen zou zoals het nu ging, en nooit had hij het willen geloven. Helen had gelijk. Hier stond Jim, zeggende: „Dat heb ik wel gezien“. Toen werd Bill zich zijn schuld bewust en steeds gingen de woorden „Ik heb het hem geleerd“, door zijn gedachten.

Bill ging voor zijn zoon staan, legde beide handen op zijn schouders en keek hem diep in de ogen. „Jongen“, zeide hij, „je zegt dat deze cigaretten mij niet gehinderd hebben, dat je dat gezien hebt, maar ik zeg je dat deze cigaretten me meer verdriet hebben bezorgd dan iets anders in mijn leven. Niets heeft me zoveel leed gedaan, niets heeft me zo machteloos gemaakt als deze cigaretten. Ik zou alles willen geven als ik er nooit mee begonnen was en ik zou niet graag willen dat jij ook eens zo zal moeten praten. Zie je, Jim, deze cigaretten hebben een barricade opgeworpen tussen mij en het geluk in mijn eigen huis en ze hebben je Moeder veel tranen bezorgd. Ik weet het, en ik zou niet graag willen dat jij met een dergelijke gewoonte begon.“

Hij sprak zo ernstig en zo vreemd, dat Jim eerst dacht dat z'n Vader comedie speelde, maar eindelijk begreep hij dat het ernst was en hij zei: „Maar Vader, als het nu zo slecht is, waarom bent U er dan niet mee opgehouden?“ „Ja,“ zei Bill, „ik heb het geprobeerd. Ik heb het vaak geprobeerd, maar ik kon niet. De gewoonte is te sterk. Ik ben net een slaaf van de cigaret en ik zou niet graag willen dat jij ook een

slaaf wordt. Toe, jongen, zet het uit je hoofd.“

Toen zei Jim: „Zie je Vader, alle jongens waar ik mee omga, roken. Ze zullen me voor zusje uitschelden. Stel U voor dat ik hun vertel dat ik niet meer rook, — ze zijn de populairste jongens, die ik ken.“

Bill zei: „Populair of niet, jongen, rook niet meer en zo nodig sluit je bij een andere groep aan. Zoek nieuwe vrienden die niet roken, laat de cigaretten staan.“

„Ja,“ zei Jim, „ik weet nog niet of ik dat wel kan, ik zal er over denken.“

Toen zei zijn Vader: „Jim, ik maak een afspraak met je. Als jij niet meer rookt, zal ik het ook laten.“

Jim, snel als een bliksemschicht, zei, „En net vertelt U me Vader, dat U 't niet kunt laten. Probeer U me te foppen?“

Als antwoord liep Bill naar de kachel, stak zijn hand in z'n zak, haalde er een pakje cigaretten en een doosje lucifers uit en gooide ze in het open haardvuur. Toen keek hij zijn zoon aan en zei: „Jongen, ik zal niet meer roken, zal jij het nu ook laten?“

„Ik weet het nog niet, Vader, ik moet er nog over denken“, zeide Jim, „ik zal het U morgen zeggen.“

Die nacht kon Bill niet slapen. Hij woelde in zijn bed, totdat hij het niet meer uit kon houden, stond op, ging naar de woonkamer en sloot de deur. Hij maakte geen licht. Hij liep maar steeds heen en weer in de donkere kamer. De woorden van Jim bleven maar door zijn hoofd gaan. „Ik heb het gezien,“ gevolgd door zijn zelfbeschuldiging, „Ik heb het hem geleerd.“

Sinds lang had Bill niet gebeden. Hij liet dit maar al te graag aan Helen over. Maar van nacht wenste hij liever dan wat ook dat Jim het roken zou laten; hij liet zich in de stille kamer neer op zijn knieën en begon te bidden. Hij stortte zijn hart uit voor de Heer en vertelde Hem al zijn fouten en tekortkomingen, beled al zijn zonden voor de Heer — 't was de eerste keer in zijn leven. Toen vertelde hij de Heer over Jim en wat er die avond tussen hun voorgevallen was.

Hij bad niet met geloofsovertuiging. De cigarettens hadden het geloof dat hij bezeten had, verminderd, maar hij bad uit een gevoel van angst, angst voor de toekomst van zijn jongen, waarvoor hij zijn leven zou willen geven. Maar het leek er veel op of hij van God verlangde, dat Hij in een nacht alles uit zou vlakken wat hij zijn zoon, zo lang als hij bestond, van baby tot nu, voor had gedaan.

Eindelijk werd het dag. Bill ging zacht naar boven naar Jims kamer en ging op de rand van zijn bed zitten. Hij legde zijn hand op Jims schouder, boog naar hem over en vroeg: „Jim wat is je antwoord.” Jim keek op in zijn Vaders vermoeide gezicht en zei: „Ik wil U geen pijn doen Vader, maar ik zou de jongens niet kunnen ontmoeten. Ik denk dat ik het niet kan laten. Ik zal nog even wachten.”

Diep teleurgesteld ging Bill, zonder iets te zeggen, de kamer uit. Hij voelde zich alsof hij geslagen was. Hij was er echter van overtuigd dat hij zelf zijn woord zou houden. Hij zou niet meer roken. De volgende Zondag ging hij voor 't eerst sinds jaren naar de

Kerk. Ook de volgende en de daarop volgende en hij bleef gaan en vond het prettig.

Na ongeveer een jaar vroeg de President hem: „Bill we zouden je willen beroepen tot ouderling, wat zeg je daarvan?”

Er kwam een brok in zijn keel en zijn ogen vulden zich met tranen, hij nam de hand van zijn President en zeide: „President denkt U dat ik met Helen naar de Tempel kan gaan’

De President streelde zijn hand en zeide: „Ja Bill, je zult eindelijk Helen naar de Tempel kunnen geleiden.

Het volgende jaar kwam John thuis van zijn zending. Op een dag toen John met zijn Vader alleen was, sloeg John zijn arm om zijn Vaders schouders en zei: „Ik wou U zeggen Vader hoe intens blij en dankbaar ik ben voor wat U gedaan hebt. Zoals U weet dacht ik als jongen altijd dat mijn Vader zo volmaakt was als een Vader maar kan zijn en ik denk dat elke jongen zijn Vader de beste man van de wereld vindt. En toch, elke keer als U een cigaret opstak deed dit me pijn. Ik begreep dat dit een zwakte van U was, die U niet zo makkelijk kon overwinnen. Maar nu is dit allemaal over, Vader, en ik ben zo blij dat ik U zeggen kan hoe dankbaar ik ben.

En hoe gaat het verder met Jim? Jim is getrouwd, en heeft een klein lief jongetje, hij komt 's avonds thuis en speelt met zijn kind, zoals Bill altijd met hem speelde. En als Jim zijn jongetje in zijn armen optilt precies zoals zijn Vader met hem deed, wijkt dat kleine jongetje uit voor het smeulende ding dat zijn Vader tussen zijn lippen heeft.

Ik reed eens met Bill in de bus naar huis. Hij vertelde me hoe gelukkig hij was in zijn nieuwe leven. Toen sprak hij over Jim, hij zei dat als ongeveer twintig jaar van slecht voorbeeld Jim gebracht hadden waar hij nu was, misschien een tweede twintig jaar van goed voorbeeld hem zouden kunnen brengen op de plaats waar hij behoorde te zijn. Toen dacht ik: „God zegen je Bill.“

En God zegene alle andere men-

sen die als hij de worstelingen doormaken om in het goede spoor te komen.

En God zegene Jim en al de andere jongens zo als hij, dat zij in de tabak datgene mogen zien wat het in werkelijkheid is — een verdovend middel dat de menselijke wezens tot slaven maakt en mee helpt hun geloof in God te verwoesten. Dit is mijn gebed in Jezus' naam, Amen.

Vertaald door Zr G. M. Otto-Buddingh.

Preken die wij zien.

Ik zou veel liever een preek zien, dan om gehoor te geven
Aan iemand die den weg mij wijst, maar niet met mij wil streven.
Het oog is 'n beter leerling en gewilliger dan de oren.
Goede raad is vaak verwarrend, maar geen voorbeeld gaat verloren.
En de beste prekers zijn zij, die iedere preek verwezenlijken,
Want van deze leert het mensdom hoger plaatsen te bereiken.

Ik leer spoedig hoe 't gedaan is, als gij mij eerst laat zien
En uw handen zie ik werken maar uw woorden mij ontvlien,
Ja, de toespraak die gij mij geeft, mag heel wijs zijn en ook waar,
Maar 'k zou mijn lessen liever leren door uw voorbeeld schoon en klaar,
Want misschien zou ik misverstaan de raad door u gegeven,
Maar er bestaat geen misverstand in het zien van eerlijk leven.

Wanneer ik zie een daad van liefde, ben ik ook naar goed geneigd,
Als een zwakke broeder struikelt, en een sterke achterblijft
Om die zwakkeling te helpen, mijn verlangen groeit gewis
Zo bedacht en groot te wezen, als die goede vriend daar is.
Alle reizigers weten dat de beste gids op aard
Is de man, die niet in spreken, maar in voorgaan is vermaard.

Van een goed mens leren velen; hetgeen gezien wordt, wordt geteld
Een weldaad die bemerkt is, is waard veertig maal vermeld.
Hij staat met eerb're mensen, houd zijn eigen eer ook hoog,
Want goed leven spreekt in talen, die verstaanbaar zijn voor 't oog.
Alhoewel een goede spreker mij wel inneemt met zijn macht,
Zijn de preken, die ik zie, toch van veel groter, sterker kracht.

(Uit het Engels).

HET LICHT DER MENSEN

door John P. Lillywhite, President der Nederlandse Zending.

*

Een grote macht bezit een persoonlijkheid, zoals Johannes vond in Jezus. Hoe schoon was zijn erkenning van die persoonlijkheid: „In Hem was leven en het Leven was het Licht der mensen.”

De volmaakte persoonlijkheid van de Meester, Diens kracht, geestdrift, geloof, hoop en liefde, benevens het verlangen en de vastberadenheid om de wil van God te doen, tezamen met Zijn goddelijk karakter, getuigen zodanig van Hem, dat Johannes zich gedrongen voelde uit te roepen: „In Hem was leven en het leven was het Licht der mensen.” Zijn gelaat weerspiegelde immer hoop en inspiratie. De oprechtheid en de vastbeslotenheid, waarmede Hij Zijn taak opvatte, trok de mensen tot Hem. Welk een verschil ligt er tussen de lofuitgingen van Johannes en de bestraffing van de Meester, welke Hij de Farizeërs toediende.

Johannes zeide: „In Hem was leven en het Leven was het Licht der mensen.”

Jezus zeide tot de Farizeërs: „Wee u, gij Farizeërs, Schriftgeleerden! want gij zijt witgepleisterde graven gelijk, die van buiten wel schoon zijn, doch van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinheid.” Welk een vernederend oordeel sprak Christus daar uit over die schriftgeleerden,

die zichzelf zo hoog achtten! De ene was vol leven en inspireerde hoop en moed, ja, Zijn leven was het licht der mensen! De anderen waren van binnen dood, „vol doodsbeenderen”, graven, waarin hun verwoeste en verspilde levens hun bestaan voortzetten.

Deze beide voorbeelden geven veel stof ter overdenking. Iedere dienstknecht des Heren moet waarlijk leven, hij moet het „overvloedige leven” bezitten, dat eens het licht der mensen zal kunnen worden. Gij, leden van Christus' Kerk, wordt in de wereld uitgezonden om het licht verder te dragen, hetwelk gij ontvangen hebt, om boodschappers te zijn van leven en zaligheid. „Veronachtzaam daarom de gave niet, die in u is, dewelke u gegeven werd door profetie, door het opleggen der handen.”

Ook wij kunnen het „licht der mensen” zijn. De Heer heeft dit beloofd aan allen, die steeds Zijn wetten gehoorzamen. Want door gehoorzaamheid aan deze wetten komt de macht en de inspiratie van de Heilige Geest tot ons en deze zal ons vervullen met dat licht en dat leven, waardoor ons leven dat van anderen zal beïnvloeden. Dat leven en die inspiratie zullen ons tevens helpen in ons eigen werk meer succes

te hebben. Deze macht en bijstand van de leven-gevende invloed van de Heilige Geest kunnen wij echter niet ontvangen als wij niet trachten te leven volgens de betreffende wetten en geboden. Wij moeten dus zelf eerst beginnen. Hard werken en voortdurende concentratie zijn het fundament en de prijs van werkelijk succes.

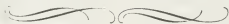
Als wij succesvol willen zijn bij het bekeren van zielen, moeten wij ons voortdurend aan onze plichten geven en alle door God geopenbaarde waarheden aanvaarden. Te vaak beschouwt men vooruitgang en succes als het gevolg van aangeboren genie of geluk. Het genie oftewel de aanleg wordt in deze opvatting schromelijk overdreven. Geluk hebben slechts weinigen. Ik heb de arbeid van de Meester ernstig bestudeerd en ik ben tot de slotsom gekomen, dat een natuurlijke aanleg om hard te werken het beste genie is. Over het algemeen is men de mening toegedaan, dat grote predikers, dichters, uitvinders, enz., niets voor hun prestaties hebben behoeven te doen. Die opvatting is absoluut verkeerd en heeft reeds veel onheil gesticht. Zij heeft de ontwikkeling van menige man en vrouw tegengehouden. Ik ben er van overtuigd, dat aanleg of genie het directe gevolg is van voortdurend, ingespannen pogen.

Laat deze uitspraak in uw geest zinken: God plaatste ons op deze aarde om te werken. De vreugde wanneer een moeilijk doel is be-

reikt, is de beloning van die arbeid. Ijdelheid vernietigt de fijnere eigenschappen van het karakter. De ziel verteert in boze gedachten, welke tot uiting zullen komen in verkeerde handelingen, want het is een vaststaand feit, dat de mens zijn gedachten verraadt door zijn handelingen. Voor iedere man of vrouw staan alle mogelijke gelegenheden open. Het is onze plicht de schoonste en meest veredelende mogelijkheden te benutten. Genie noch geluk zal blijven bestaan. Alleen door werken, taaie, volhardende arbeid zal men in het einde de overwinningspalm kunnen wegdragen.

Succes kan alleen dán worden bereikt wanneer men actief is en een open oog heeft voor wat rondom gebeurt. Door eerlijk, oprecht en naarstig te werken zal men het gestelde doel kunnen bereiken. Dan klimt men gestadig. Daarbij zal het ernstige gebed om kracht tijdens de tocht u helpen.

Laat dan uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij, uw goede werken ziende, er toe gebracht mogen worden te zeggen: „In hem was leven en het leven was het licht der mensen!“ De Meester zal u dan niet bestraffen, zoals Hij het de Farizeërs deed, doch integendeel zult gij dan de stem van Jezus tot u mogen horen zeggen: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht; over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten. Ga in in de vreugde uws Heren.“

TWEE VADERS

*Twee Vaders noemen mij hun kind,
Ze zijn mij alles waard.
Eén die er in de Hemel troont,
De ander woont op aard.*

*Vader, die in de Hemel woont,
Ik steun al op Uw kracht.
En zal als ik er U om vraag,
Mij helpen dag en nacht.*

*U bent mijn Leidsman en mijn Licht,
Mijn toevlucht in de nood.
En dankbaar als ik steeds ontvang,
Uw zegeningen groot.*

*Hoe Zalig als ik eens mag zijn,
Bij U in 't Hemeloord.
En met de Eng'len leven in,
Die vreugde ongestoord.*

*U, aardse Vader, min ik zeer,
Gij zegt hoe ik moet gaan,
Door 't leven en de rechte weg,
Verleiding moet weerstaan.*

*Gij leert mij om oprecht te zijn,
Te wandelen in Gods licht,
En zijn Geboden steeds te doen,
Herin'ren aan mijn plicht.*

*Ik ben een rijk gezegend kind,
Twee Vaders, onbezwaard.
Eén die er in de hemel troont,
De ander woont op aard.*

Zr M. Th. Fieting - Boer

Wintervaart

Door Bill Adams - Improvement Era 1951

*

Het nest was maar een ondiepe kuil in de zandige grond, naast enige bosjes gras. Achter het nest rees de rots steil omhoog, een beschutting tegen de Westerstormen, die bijna onophoudelijk, het hele jaar door woeden.

Ten Westen en ten Zuiden rollen over duizenden mijlen de berghoge zeeën van de Zuidelijke Atlantische Oceaan. Een paar mijl naar het Zuiden ligt Hoorn-Eiland; — te wild zelfs voor zeevogels om er te nestelen, rijst het woest uit de golven der zee.

Een week voordat de beide eieren in het nest uit zouden komen, zag een roofmeeuw, die het nest vanaf dat het eerste ei gelegd was, in 't oog gehouden had, zijn kans schoon, schoot naar beneden en roofde één van de eieren, terwijl de vogelmoeder, op enkele decimeters van het nest, verwilderd met haar gele snavel knetterde, machteloos om op tijd het nest te bereiken om de kaper te verjagen.

Op de dag dat het ei uitkwam, woei er een hevige storm, maar hoewel de wind bulderde was het kuikentje zich van geen gevaar bewust. Het enigste dat het kleine zachte grijze balletje van het zachtste dons voelde, was honger. Zowel zijn Moeder als Vader propten dag in dag uit voedsel in zijn snavel, zodat de jonge albatros verbaasd hard groeide. In geen enkel nest langs de kust was er een jong dat zo hard groeide als hij. Voor hem was het verlies dat zijn ouders geleden hadden winst, hij slikte elke dag voedsel naar binnen voor twee en toch schreeuwde hij, met een schijnbare onverzagbare honger, om meer.

Maar er kwam een morgen, waarop de jonge albatros op zijn Moeders rug fladderde en zich daar tussen haar grote witte vleugels nestelde. In zijn heldere kraaloogjes kwam zowel een uitdrukking van verlangen als van vrees. Toen hij daar op zijn Moeders rug zat, rees zij zachtjes op, spreid-

de haar vleugels langzaam uit en zeilde in Zuidelijke richting. Drijvende zonder dat de wind haar hinderde, vloog ze verder en verder, totdat ze de Hoorn bijna uit het gezicht, ver achter haar liet. De jonge vogel bleef tussen de vleugels van haar Moeder zitten tot ze op het strand teruggekeerd waren. Daarna viel het terug in het nest en begon direct weer om voedsel te schreeuwen. Zijn Moeder lette er niet op, en meteen fladderde hij weer op haar rug en weer vloog ze naar de zee. Maar nu, toen ze wel driehonderd meter boven de stormende zee vlogen, viel hij, door een plotselinge, vastberaden schok van zijn Moeders lichaam, van zijn hoge zitplaats. 't Volgend moment spreidde hij voor 't eerst zijn vleugels uit en zweefde boven de stormende zee. Zijn Moeder had hem verlaten. Dagen voordat een van de andere jonge albatrossen zijn nest verliet, werd hij een dakloze zwerver van de Kaap Hoorn zee. De dagen werden weken, de weken maanden.

Hij was nu volwassen, meer dan 3.60 meter van 't ene uiteinde van zijn vleugel tot het andere.

Soms rustte hij, verzadigd met voedsel op de steile rotspunten van de Kaap Hoorn.

Maar vaker cirkelde hij boven de zee, ver van het land, eenzaam, apart van alle andere vogels, met zijn kraaloojjes naar beneden kijkend, naar het donkere, stormachtige water.

Op een ochtend zag de albatros iets naderen. Hij zag drie hoge masten waaraan witte door de wind opgeblazen zeilen. Hij liet zich achter het schip in 't water vallen en zwom het na. Een zeeman, die hem zag, gooide een haak uit met een stuk spek er aan. Het volgende moment vocht hij verwoed van pijn tegen de haak die zijn onderkaak doorboorde.

„De grootste albatros die ik ooit gezien heb,” riep de zeeman, die de vogel aan boord hees. Een andere zeeman riep: „Wat een mooie, zo wit als pas gevallen sneeuw.” „Pas op,” riep weer een andere, toen de woedende albatros naar zijn vanger toegaggelde, „hij zal je in je been bijten.”

Een jongen, die zijn eerste reis als leerling meemaakte, kwam naderbij met een stuk ijzer om de vogel te doden. Een oude zeeman trok hem verontwaardigd het wapen uit de hand en riep: „Laat dat! Weet je dan niet dat het ongeluk aanbrengt als je een zeevogel dood maakt?”

Nu naderde de kapitein met een stukje zeildoek in zijn hand: „Hier,” zei hij, „bind dit aan de poot van de vogel. Het is al twee maanden geleden dat we een schip tegengekomen zijn en drie maanden geleden verlieten we onze laatste haven. De eigenaar van ons schip is vast ongerust over ons en denkt misschien wel dat we verloren gegaan zijn.

Terwijl twee zeelieden de albatros vast hielden, bond de leerling het stuk zeildoek, waarop de kapitein de naam van het schip, de plaats waar zij voeren en de datum en bovendien: „Rapporteur s.v.p. alles wel,” geschreven had, aan de poot van de vogel. Daarna maakte de jongen de haak los en liet hem over het achterschip wegvliegen.

Schreeuwende van woede, maar onbewust van het stuk zeildoek dat hij meedroeg, cirkelde hij weg op de opkomende storm. Een week lang verkende hij de door de wind opgezweepte zee, waarvan hij, door het opstuivende water de oppervlakte niet kon zien.

Op het laatst toen de wind op een dag aan het afnemen was, en zijn honger hem zo verzwakt had dat hij zijn vleugels maar langzaam meer kon voortbewegen, zag hij verweg een lange strook zwarte rook boven het water. Hij haastte zich er heen en zag al gauw een donkere vorm onder die rook, toen er plotseling een haak met spek als aas over de achterkant van de stoomboot kwam. Enige minuten aarzelde de vogel, maar zijn honger was zo groot dat hij in het water dook. Voor de tweede keer worstelde hij van woede en pijn.

„Kom eens kijken kameraad!“ riep de zeeman, die de haak in het water had gegooid; en terwijl de andere de woedende vogel vasthield, haalde hij het stuk zeildoek van de poot. Toen de kapitein de boodschap gelezen had, zeide hij tegen zijn kameraden: „De naam van het schip stond op de lijst van vermiste schepen, toen wij tien dagen geleden de haven van Valparaiso verlieten. We zullen de boodschap vanavond overbrengen zodra we in Punta Arenas aankomen. „Pas op, dat er met de albatros niets gebeurd. Hij is een vriend van ons zeelieden. Ik wens hem veel geluk.“

De jongen bevrijdde de albatros van de haak en de zelfde avond ging er nog een telegram van Punta Arenas in de Straat van Magellaan naar Londen, een afstand van ruim 10.000 K.M. zodat de naam van het schip op de lijst van vermiste schepen doorgestreept werd, de klokken geluid werden en de vrouwen van de vermist gewaande zeemannen voor 't eerst die avond met droge ogen en in vrede konden gaan slapen.

Weer werden de dagen weken en de weken maanden, maar telkens als de albatros een schip zag, bleef hij ze uit de buurt, zich herinnerende wat hij van schepen te verduren had gehad. Soms, als de mannen op de schepen hem in de verte zagen maakten ze elkaar er opmerkzaam op hoe groot en hoe mooi wit de vogel was.

Toen de albatros drie jaar oud was, zag hij op een bijna windstille nacht, door zachtjes vallende sneeuw, een wrak dat heen en weer rolde op de golven. Het had geen masten meer, geen reddingsboten, de verschansing was weggeslagen. Een ogenblik aarzelde de vogel boven het wrak, maar toen hij geen levend wezen ontdekte, zette hij zich er op neer, stak zijn kop onder zijn vleugel en sliep.

In de vroege morgen ging de deur van het dekhuis open, een zeeman, ongeschoren met een vermoeide hopeloze uitdrukking in zijn ogen, keek het dek rond. Toen hij de albatros zag keerde hij zich om en riep zijn kameraden wakker. Met een zachte stem riep hij: „Daar is wat te eten voor ons!“ De hongerende zeelieden kwamen op hun tenen op het dek. In drie dagen hadden ze niets gegeten. Zo zacht mogelijk naderden de eerste man de slapende vogel, die ontwakende met twee handen om zijn nek geschroefd, een schreeuw gaf van angst. De zeeman nam zijn mes. Maar de kapitein riep: „Laat dat!“ „Laten? Waarom?“ vroeg de andere, „wij verhongeren“.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Redactie adres:
Nieuwe Binnenweg 184 b Rotterdam
Telefoon 34966

* Zakgeld *

Toen mijn zusje Bessie en ik nog kleine meisjes waren, werd er niet over depressie gesproken. Er werd gewoon gezegd dat de tijden moeilijk waren of dat de toestanden slechter zouden worden. Bessie en ik wisten dat we moeilijke tijden meemaakten, en dat de boeren vreesden dat zij hun belasting of pacht niet konden betalen.

Niemand wist precies waarom de toestanden zo slecht waren. Sommigen gaven de schuld aan de hoge prijzen die we pas gehad hadden of de lage prijzen die we nu hadden. Maar wat de rege-

ring ook deed, wij hadden andere dingen te bestrijden.

De mais-oogst was goed geweest en de varkens hadden het opgegeten, maar nu stierven ze aan cholera. De graanoogst was slecht. Er scheen niets te zijn om wat geld op te brengen.

Maar Bessie en ik hadden geld. Wij hadden het verdiend door kazen voor Papa te wrijven. We werkten na schooltijd en gedeeltelijk op Zaterdag en hij betaalde ons één cent per dag. In de vakantie kregen we soms twee centen.

Paps had een oude kaas-pers

waaruit hij zijn onkosten hoopte te halen. De mensen zeiden dat hij de beste kaas uit de omgeving maakte.

Maar de prijzen waren zo laag, dat de kaas vaak voor slechts 7 of 8 cent verkocht werd en als hij het aan winkels verkocht, ontving hij soms alleen maar kruidenierswaren in ruil. Indien iemand voorbij ons huis kwam en stopte om kaas te kopen en dan een halve grote, of een hele kleine kaas kocht, die „Jonge Amerikaanse” heette, ontving Paps gewoonlijk contant geld. Dat was een hele gebeurtenis in ons gezin en het hielp ons weer om de boeren te betalen die ons melk verkochten. Soms kreeg ik wel eens een nieuw schoolboek als wij zo zaken deden, en een andere keer kocht Paps weer een Zondagschool Zangboek (35 ct.) want hij kon muziek lezen en de deuntjes op zijn fluit spelen. Dat was dan een speciale dag voor ons allen.

Na school verwisselden Bessie en ik onze schorten en haastten ons naar de kelder waar de kazen op lange, brede planken lagen die door balken gesteund werden.

We hoopten gauw klaar te zijn om voor het donker nog een poosje buiten te kunnen spelen. Vaak moesten wij ons jongere broertje of zusje mee laten spelen en zelfs soms de één jaar oude baby, zodat mama het avondeten kon bereiden. Maar er waren vele spelletjes waar ze in mee konden doen. De baby was een teer klein ding, net een pop, met grote bruine ogen en geel haar. Ze speelde heel graag met ons. Het wrijven van de kazen was een zeer precies werk en ik leerde dit beter dan enig ander werk.

Met een klein doekje moesten we maar wrijven en wrijven, de bovenkant en de zijkanten, totdat elk spoor van het witte vlies verwijderd was en er geen kans meer was op schimmel. Dan wreven we het bovenste gedeelte van de kaas met een schone doek die in oude boter gedoopt was. Daarna tilden we de kaas heel voorzichtig aan de zijkanten op, terwijl we hem met één arm ondersteunden zodat hij niet zou doorzijgen, terwijl we met de hand die we over hadden de plank droog vreven waarop de kaas gelegen had. We draaiden de kaas nu voorzichtig om zodat de onderkant boven was. Nu nog eens wrijven met de doek die in oude boter gedoopt was en dan was de kaas klaar en liep geen gevaar voor scheuren, droogte of schimmel.

Ik kon de grotere kazen behandelen en met behulp van een stoel kon ik die op de bovenste plank leggen, want ik was al tien jaar oud, maar Bessie was pas zeven jaar. Zij moest op een doos staan om de laatste rij te bereiken en kon alleen maar de „Jonge Amerikanen” hanteren.

Op 't eind van de dag gaf Paps ons ieder een cent, tenminste als hij het had. Maar de tijden waren zó slecht, dat hij soms niet eens één cent kon missen. Wanneer hij het niet kon doen, schreef hij het in een klein boekje, en als hij soms een stuiver of een dubbeltje ten achter was betaalde hij het hele bedrag in eens uit.

Hij kwam altijd zijn beloften na en door die wetenschap hadden we het prettige gevoel van veiligheid, niettegenstaande wij ons ook bezorgd maakten over de belasting en pacht.

Geld en kinderen waren zeld-

zaam te zamen in die dagen, behalve misschien op St. Nikolaas of andere feestdagen. Bessie en ik borgen ons geld altijd zorgvuldig weg, want ons plan was er iets heel moois van te kopen. We kochten nooit snoepgoed of andere prullen als we boodschappen gingen doen en langs de winkels van het dorp kwamen, wat drie K.M. van ons huis verwijderd was. Ik wist niet of het moeilijk voor Bessie was geen geld uit te geven toen zij nog zeven was, want zij was erg verlegen en sprak weinig. Ik had altijd 't meest te zeggen, en mijn besluit had ongetwijfeld veel invloed op haar.

Eindelijk kwam de tijd dat we ieder drie kwartjes hadden. Dit was het eerste geld dat we ooit verdiend hadden, en we zouden naar Blanchard gaan, een stad op acht K.M. afstand van ons huis. We gingen met Paps mee, hij wilde proberen daar zijn kaas te verkopen en dan konden wij ons geld besteden. We poetsten onze versleten schoenen met zwarte roet die we van het kacheldeksel schrapten en met zeep en water mengden. Dit was het beste, als er geen schoensmeer meer was. We schrobden onze handen en gezicht en trokken onze beste kleren aan. Onderwijl bespraken we wat we zouden kopen en ik vertelde Bessie over de prachtige winkels die ik eens tevoren gezien had. Bessie zei niets maar haar ogen glinsterden en haar handen beefden zo, dat ze bijna haar knooplaarzen niet vast kon maken.

We waren klaar en stonden bij de deur te wachten op Paps, die met de wagen opreed, waar achterin de kaas geborgen was,

bedekt met papier en zeildoek om ze tegen zon en stof te beschermen. Ons broertje en zusje waren teleurgesteld dat zij niet meemochten. We wuifden ze vluchtig goedendag, maar moesten toch even teruglopen om de baby een kusje te geven. Ze had pas oorpijn gehad maar was nu weer beter. Ze lachte en zwaaide met haar handjes.

We bereikten de prachtige winkel en gingen naar binnen. Paps liep naar het kantoor om met mijnheer Boon om over de kaas te spreken, terwijl Bessie en ik vrij waren de winkel rond te lopen en alles te bewonderen. De winkel had zoveel mooie dingen en het was er zo druk, dat mijnheer Boon iemand nodig had om zijn waren te verkopen. Mijnheer Wolf hielp hem. Bessie en ik wisten dat er grote steden waren en grote winkels en millionairs, maar dat er een plaats was groter dan deze met zijn vierhonderd inwoners, of dat iemand rijker was dan mijnheer Boon, eigenaar van deze winkel met zoveel prachtige dingen, dat was wel heel moeilijk te beseffen. Ook wisten we dat er grote armoede heerste in sommige plaatsen en zelfs hongersnood in andere, maar ook dat was moeilijk te beseffen. Wij hadden kaas, brood, boter, melk en er waren groenten in onze eigen tuin, en dan, wij hadden ieder drie kwartjes, die we heel vast in een vochtige hand hielden.

We begonnen aan het eind van de glazen toonbank. Bessie stond dicht bij mij met één hand hield ze me vast aan mijn rok, want er waren verschillende mensen in de winkel gekomen, en zij was niet gewend zoveel vreemde mensen

te gelijk te zien. Hier waren vele soorten snoepgoed, waaronder met suiker bedekte gomballetjes waaraan een lang elastiek was vastgemaakt. Bessie wees er met haar vinger naar, maar ik schudde mijn hoofd. Wij gingen ons geld niet aan snoepgoed besteden. We keken heel lang naar de mondharmonica's of harpen, zoals wij ze noemden, want ze maakten prachtige muziek en Paps kon ze bespelen. „Misschien krijgen we ze voor Kerstmis”, zei ik, en we gingen verder. Zij waren immers toch maar tien of vijftien cent.

Er waren verscheidene kleine doosjes die op een lantaren leken en met parfum gevuld waren. Hier hadden we werkelijk moeite om vandaan te komen maar we kochten ze niet en gingen naar de poëzie-albums kijken die elk 75 ct. kosten. We dachten aan de vele bekenden die er in zouden schrijven, dat zou werkelijk leuk zijn, maar ook hier liepen we voorbij en kwamen bij prachtige brochures, precies wat we nodig hadden om onze kanten kraagjes vast te maken als we naar de Kerk gingen. Ze waren ook 75 ct. en we vonden ze erg mooi, maar we hadden het eind van de toonbank nog niet bereikt en keken dus nog verder. En aan het eind... daar lag iets waar we nog nooit van gedroomd hadden... Ineens hadden we geen belangstelling meer voor de parfum in de kleine lantarens of voor de heerlijk smakende gomballetjes; weg was onze interesse voor de mondharmonica's, de poëzie-albums en de brochures; want daar voor ons lag een wit gehaakt vestje met mutsje. Het mutsje had een klein geplooid randje en het

vestje zowel als het mutsje waren omgehaakt met een zijden draad. We stonden er vol bewondering naar te kijken, en ineens dachten we beide aan de baby thuis.

„Hoeveel kost het?” fluisterde Bessie. Ik keek en keek, en ten slotte zag ik de prijs. Eén gulden en vijftig cent. En samen hadden we precies één vijftig.

We waren erg opgewonden en hoopten maar dat mijnheer Wolf gauw zou komen om ons te vragen wat we nodig hadden voordat we misschien weer van gedachten zouden veranderen of voordat iemand anders het zou kopen. Het oude mutsje van de baby had een verschoten gele kleur. Oma had het rood geverfd, maar het was er niet mooier op geworden, de ene kant was donkerder dan de andere en het mutsje was door het verven gekrompen, zodat het nu te klein was. Mijnheer Wolf was bezig om schoenen aan een andere dame te verkopen, maar toen hij klaar was, kwam hij naar de toonbank. „Willen jullie iets hebben?” vroeg hij. We wezen naar het vestje en het mutsje.

„Dat is te klein voor jullie”, zei hij. „Ja, maar het is voor de baby”, antwoordden wij.

Hij vroeg of we genoeg geld hadden, en we toonden hem ons gespaarde geld.

En toen nam hij het mutsje en vestje uit de kast. Toevallig kwam Paps langs en we lieten hem ons koopje zien. „Willen jullie niets voor jezelf kopen?”, vroeg hij, maar we antwoordden dat we dat voor de baby uitgezocht hadden.

Bessie droeg het cadeautje, wat in een mooie doos gepakt was, naar de auto. Ik hielp Paps met

de boodschappen die hij geruild had voor de kaas: een kleine zak suiker, een zak rijst en gedroogde pruimen. Niet veel, hij had zeker ook wat contant geld ontvangen. Ik zag een punt van een zak uit zijn jas steken, en wist terstond dat hij ons op snoepjes tracteren zou als we thuiskwamen. We klommen op de wagen en zaten dicht bij elkaar. „Dit mutsje en vestje zullen heerlijk warm zijn voor de baby,” zei Bessie. „En het zal mooi staan als we naar

de Kerk gaan”, zei ik.

Verder zeiden we de hele weg niets. Ik zag in gedachten hoe de baby er uit zou zien in haar nieuwe kleren en hoe blij Oma zou zijn als we de baby naar de Kerk namen. Misschien dacht Bessie over dezelfde dingen na. We waren het niet altijd over alles eens, maar nu naast elkaar, voelde we een diepe vreugde en tevredenheid.

Het is toch heerlijk op zo'n manier je zakgeld te besteden!

Vervolg WINTERVAART

„Maar wij zijn nog niet dood”, zei de oude kapitein. „Als we de albatros dood maken, is er voor ieder van ons een mondje vol te eten. Maar het doden van een zeevogel brengt ongeluk, dat weet je toch wel. We kunnen wat beters doen dan de vogel dood maken. Het wrak zal met een paar uur onder water lopen en dan zijn we allemaal verdrinken. Wat hebben we dus aan een mondje vol eten als we toch moeten verdrinken. Laten we liever een briefje aan zijn poot binden en hem laten vliegen. Als we hem dood maken moeten we zeker sterven.

Ze bonden een boodschap aan de poot van de vogel en lieten hem gaan. Ze schreven de naam van het schip, de plaats waar het lag en tot slot, „Schipbreuk en honger. Help ons”.

Nu vloog de voor de derde maal gevangen albatros, van woede schreeuwende in de sneeuw en was gauw uit het gezicht verdwenen. De maan ging onder. In de duisternis was de zee niet te zien. In de morgen klaarde het weer wat op en even later zag de albatros een ander schip. Hij gaf een harde schreeuw waardoor hij de aandacht trok van de man aan het roer.

„Kom eens kijken,” riep hij, en al gauw zagen de mannen die aan kwamen lopen dat de vogel een briefje aan zijn poot had. „Misschien wel van een schip, dat in nood is,” zeiden ze. De kapitein die nu ook was geroepen beval hun een vislijn uit te gooien. Maar ze visten tevergeefs. De albatros aarzelende tussen vrees en honger, hapte niet toe.

„Eens gevangen, is hij nu wel wijzer”, zei de kapitein. Na de hele ochtend gevist te hebben, gaf de kapitein bevel de lijn in te halen. „Zeg tegen de kok dat hij wat etensresten over boord moet gooien, af en toe een beetje, zodat de vogel bij het schip blijft. We moeten hem hier zien te houden tot we dat briefje te pakken hebben. Maar maak een beetje voort, want er is weer storm op komst.”

Aan de ene kant van 't schip zwom de albatros, genietende van het

voedsel dat hem toegeworpen werd, aan de andere kant werd een boot neergelaten.

Terwijl niemand een woord sprak en alles even stil was, gingen er vier mannen in de boot, wachtende op het commando van de kapitein. Met ernstig gezicht kwam deze uit de kaartenkamer, een geweer in de hand. Ver echoënde over de winterige zee klonk een schot.

Met een karmozijn rode vlek op zijn zachte witte borst, lag de albatros slap op het water.

„Draai de boot bij en haal de vogel aan boord” riep de kapitein. Toen het bevel opgevolgd was, las de kapitein het briefje. „Ze leven nog”, riep hij. „Zet alle zeilen bij.”

Terwijl het schip zich spoedde in de richting van het wrak, lag de albatros te verstijven op het dek. Af en toe trilden zijn vleugels alsof ze vragen wilden, „Waarom mogen we niet vliegen?”

Na enkele uren had het opgehouden te sneeuwen en lag de zee helder voor hun. Daar lag het wrak. De zee rolde al over het dek, de mannen zaten met z'n allen bovenop het dekhuis.

Precies op het laatste nippertje kwam de reddingsboot langs zij van het zinkende schip. De laatste man was net in de boot gesprongen toen het zonk.

Mèt gezichten verwrongen door de doorgestane angst, kwamen ze aan boord van het verlossende schip. Ze keken om zich heen alsof ze niet konden geloven dat ze werkelijk gered waren.

Op de dode vogel wijzende zeide de scheepsjongen: „Die daar heeft jullie gered. Hij was te voorzichtig om zich te laten vangen, daarom moesten wij hem schieten en zodoende zijn jullie gered.”

Zich tot zijn makkers wendende schreeuwde de oude zeeman: „Wat heb ik jullie gezegd! Een zeevogel doden brengt ongeluk. Als wij hem gedood hadden, zouden we allemaal verdronken zijn.”

„Maar nu is hij dood”, zei een van de geredde mannen droevig, en met zachte stem en tranen in zijn ogen vroeg hij: „Hoe kunnen we dat vergelden?”

„Ja, hoe kunnen we dat vergelden,” riep een van de anderen. Met z'n allen stonden ze rondom de vogel, de geredden en hun redders. De zelfde avond, toen de storm uit het Westen opkwam en er een dikke sneeuwbus viel, verzamelden alle mannen zich op het natte achterschip. Boven hun ontblote gebogen hoofden wapperde de vlag halfstok.

Goed ingenaaid in een lap sterk zeildoek en zwaar belast, gaven zij de witte pionier van Kaap Hoorn een kameraadschappelijke begrafenis.

Vertaald door Zr Geertruida Otto-Buddingh.

Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkewijls ook God in Christus ulieden vergeven heeft.

(Efe. 4 : 32).

Hooggestemde gedachten

*

VAN DE ZALIGMAKER TE GETUIGEN

is de Zending van de Laterdaagse Heiligen

Het is onze zending om nu, heden ten dage, tot de wereld te getuigen van Jezus Christus. Het is onze zending te verkondigen dat Hij de Zoon van de Levende God is en dat Hij voor de zonden der wereld gekruisigd werd; dat in en door zijn verzoenend bloed, te allen tijde, in het verleden, nu, zowel als in de toekomst, zaligheid verkregen kan worden; dat door zijn zoenoffer alle mensen onsterfelijkheid zullen verwerven; dat zij, die in de wetten van het Evangelie geloven en daaraan gehoorzaam zijn, niet alleen onsterfelijkheid zullen verwerven, maar het Eeuwige leven zullen beërven.

En de plaats, die Joseph Smith in dit stelsel inneemt is: dat hij de grootste getuige van Christus is die de wereld ooit gekend heeft sedert de tijd dat de Zoon van God zelf op de aarde wandelde en van zichzelf getuigde, zeggende: „Ik ben de Zoon van God”. Wij geloven en, ik geef de verzekering, dat Jezus Christus het eerst geboren geestelijk kind van Elohim is, welke is God, onze Hemelse Vader. Wij geloven dat, toen Hij in 't voorbestaan leefde, Hij door zijn voortreffelijke intelligentie, zijn helder inzicht en gehoorzaamheid zich ontwikkelde tot een wezen, aan God gelijk. Daarna werd Hij, onder de leiding van de Vader, de Schepper

van deze wereld en alle dingen die daarin zijn, alsmede de Schepper van werelden zonder tal.....

Wij geloven, dat Christus in letterlijke zin en wezenlijk in deze wereld geboren is als de Zoon van God, de Eeuwige Vader. Net zo zeker, zo waarachtig, als Hij uit zijn Moeder Maria geboren was.

Het was krachtens deze geboorte dat Hij instaat was te zeggen dat niemand neemt het leven van Mij, maar Ik leg het van Mijzelve af: Ik heb de macht het af te leggen en heb de macht het wederom te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.” (Joh. 10 : 18).

Wij geloven dat Hij in de wereld kwam met de speciale zending, om op het kruishout voor de zonde der wereld te sterven; dat Hij letterlijk en in werkelijkheid de verlosser der wereld alsmede de Zaligmaker van 't mensdom is; en dat door het vergieten van Zijn bloed, Hij alle mensen vergiffenis van hun zonden heeft geschonken mits zij zich bekeren en gehoorzaamheid aan het Evangelie betonen.

Wanneer wij Laterdaagse Heiligen door onderdompeling gedoopt worden, doen wij dit met de gelofte om ten alle tijden en in alle omstandigheden, zelfs tot in de dood, van Christus te ge-

tuigen; dat we door God verlost mogen worden, en tot degene geteld mogen worden die waardig bevonden zijn deel te nemen aan de eerste opstanding en het eeuwige leven beërven, of met andere woorden, eens in het Celestiale Koninkrijk der Hemelen te mogen leven. Eén van onze

openbaringen zegt, dat het een ieder die gewaarschuwd is, betaamt zijn naaste te waarschuwen. (Leer en Verbonden afd. 88 : 81)

Dat is onze verantwoordelijkheid.

Door Pres. Bruce R. McConkie
rede gegeven op 1 Oct. 1948.

DE ZENDING DOOR

In **Dordrecht** heeft de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging haar winterseizoen op 15 Mei besloten met een zeer geslaagde gezellige avond.

In de met Goud en Groen versierde zaal werd de leden een heerlijke maaltijd aangeboden. Klaargemaakt zoals alleen de zusters van de Zusters-Hulp-Vereeniging dat kunnen. Afwisselend werden de aanwezigen bezig gehouden met voordracht en muziek, vooral de zendelingen moeten een groot succes gehad hebben met hun toneelstukje.

Deze avond werd bijgewoond door de District-President, de O.O.V.-Overziener en Zr. Schouten van het Hoofdbestuur der Z.H.V.

Wij hopen dat als de Dordse O.O.V. haar poorten in het najaar wederom opend, zij met evenveel enthousiasme haar taak zal voortzetten, zodat de resultaten een voorbeeld voor de Zending zijn.

In de courant van **Zaandam** verscheen niet zo lang geleden een artikel over „De Mormonen“. Eén van onze onderzoekers las dit, en aangezien hij onze zendelingen van dichtbij had meegemaakt voelde hij het als een plicht enige woorden te schrijven over hetgeen hij ondervonden had. Met groot genoegen publiceren wij het bericht wat op 10 Mei j.l. in de courant verscheen:

HET WOORD IS AAN:

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie)

De mormonen

M. de R.,

Met betrekking tot uw artikel van 20 April j.l. over de Mormonen (van wie er twee thans in de Zaanstreek werken), wilde ik u graag enige persoonlijke belevenissen vertellen. Ik heb een groot respect voor deze Amerikaanse jongens, die voor twee en een half jaar huis en haard verlaten om op eigen kosten in vreemde landen hun evangelie te verkondigen. Hun ouders, rijk of arm, onderhouden hen gedurende deze jaren en zijn trots op het werk dat hun kinderen verrichten. Ik had het voorrecht een van deze jongens in mijn huis te hebben. Hij was de oudste zoon van een weduwe en dus de plaatsvervanger van de vader in het gezin. Deze jongeman kwam op zending en zijn moeder ging elke dag uit werken om hem elke maand zijn toelage te kunnen sturen.

Wie zou dit hier doen?

Ook de zending in Zaandam kan thuis node gemist worden. Zijn ouders houden niet alleen hem op zending, maar hebben thuis ook een meisje uit een Indianenstam in Mexico, wie zij het huishouden der blanken leren, zodat zij in staat zal zijn haar stam meer ontwikkeling bij te brengen. Hiervoor vragen zij niets, zij noemen het een klein offer.

Er is nog een ding dat mij speciaal getroffen heeft. Lang voor de tweede wereldoorlog, in 1936, toen er vooral in Amerika niets van hongersnood of enige oorlog te bespeuren was, werd het z.g. Voorzorgsplan in het leven geroepen. Allerlei etenswaren werden ingeblikt en goederen verzameld. En in 1945 werden honderd drie en dertig wagonladingen voedsel, beddegoed en kleding, naar Europa verscheept, naast duizenden pakketten die regelrecht naar de mensen werden gezonden. Ik zelf kreeg een jas met een adres erin. Uit dank schreef ik een brief en weldra volgde een reeks pakketten. Denk u niet dat dit rijke mensen zijn. De man verdient, als hij werk heeft, \$ 7.— per dag en heeft vijf kinderen, maar een Mormoon is niets teveel als hij een medemens helpen kan. Iemand zonder huis krijgt een huis. Voor iemand die ziek is wordt gezorgd, onderscheid tussen rang of stand wordt niet gemaakt.

Hoogachtend, B. v. d. HEUVEL,

Talmastraat 19, Zaandijk.

Van Zaandam gaan we naar Rotterdam.....

Hier werd op 12, 13 en 14 Mei de 17de Algemene Jeugd-Conferentie gehouden. Zoals gebruikelijk werd op Zaterdag 12 Mei om 2.30 uur in het kerkgebouw aan het wedstrijdwerk begonnen. Er werd verteld, gezongen, gedeclameerd, gedebateerd en er was openbaar spreken. Jongelui uit alle delen van Nederland en België zetten hun beste beentje voor en na afloop van dit gedeelte der conferentie waren zij het allemaal met elkaar eens, dat als de andere dagen hetzelfde zouden verlopen, het een zeer geslaagde conferentie zou worden. En zij werden niet teleurgesteld!

Eerste Pinksterdag bracht ons wat we verwacht hadden. Allen voelden, dat Gods Geest in ruime mate aanwezig was. De sprekers en spreeksters van de morgendienst, die gehouden werd in de Schouwburgzaal Odeon en een aanvang nam om 10 uur, waren: Zuster Lillian D. Lillywhite, Zuster Inge Jacobs uit Den Haag, Broeder Willem Simon uit Amsterdam, Broeder Hans Wisman uit Utrecht en Broeder Regnal W. Garff, president van de O.O.V. der Nederlandse Zending. Het muzikale gedeelte van dit morgen-programma werd verzorgd door een zuster en een broeder, die door hun talenten vele harten in de zending veroverd hebben: Zuster Dorothy Ann Lillywhite en Ouderling Reed L. Reeve.

Alle aanwezigen (± 450) uitten hun dankbaarheid in het met volle kracht gezongen: „De Geest Gods”.

In de middagdienst welke begon om 4 uur en wederom gehouden werd in „Odeon”, was de opkomst zeer verheugend, n.l. ongeveer 470 personen. Het was dan ook erg prettig om een spreker als President John P. Lillywhite te hebben, evenals Zuster Elly Schippers van Rotterdam-N., Zuster G. M. Otto, Presidente van de J.V.O.O.V. in Nederland en Broeder Jan Enschede van Enschede,

Een bijzonder woord van dank komt toe aan het Rotterdamse Zangkoor, wat op een voortreffelijke wijze twee liederen ten gehore bracht.

Geestelijk versterkt en opgebouwd gingen allen huiswaarts.

Tweede Pinksterdag startte in het Kerkgebouw Bas Jungeriusstraat met een tafeltenniswedstrijd. En tussen de bedrijven door werd er zowaar nog een Algemene ambtenaren en ambtenaressen vergadering gehouden onder leiding van het O.O.V.-Hoofdbestuur.

Gedurende deze conferentie is er veel verhuisd, want 's middags om 2 uur waren we alweer present in De Blauwe Zaal van het Beursgebouw, om daar te genieten van de O.O.V.-revue. Onder de aanwezigen zagen we ook President en Zuster Lillywhite en hun dochter Dorothy Ann.

De revue waarvan de nummers aan elkaar gepraat werden door onze bekende (of beruchte?) Kees Macquelin was een groot succes. Begonnen werd met een zang-solo van Broeder G. van Hulst uit Rotterdam-Z., waarna weer een nummer van Rotterdam-Z volgde, n.l. een toneelstukje, toen kwam Den Haag aan bod: Zuster Mieke Jongkees speelde een piano-solo; naar het midden van het land, Utrecht: De

Bijenkorfmeisjes met een dans, en weer terug naar Den Haag die met een toneelstukje uit de bus kwamen, en daarna?... neen maar... we geloven werkelijk dat de Residentie het wint (of tellen zendelingen niet mee?) Ouderling Harry Tarr met een viool-solo. En daarna onze onvolprezen Kees met Gedachten lezen of...? Toen we zo ver waren, naderde het tijdstip waarop velen met spanning zaten te wachten, n.l. het uitreiken der prijzen.

Hier volgen de gelukkigen:

Het declameren van Arenleesters werd gewonnen door Zuster de Haan uit Rotterdam-N.

Het trio gevormd door de Juniormeisjes uit Amsterdam won ook een prijs. En van de Bijenkorfmeisjes vertelde W. Visser uit Amsterdam het beste.

Wist U dat er in België onder de bouwers zulke goede sprekers staken? Willy Diddens heeft het bewezen!

Het debateren schijnt Br. van Sleuwen uit Rotterdam-N. in het bloed te zitten, hij won de eerste prijs hiermee.

En tenslotte ontmoetten wij bij de M-Mannen een oude bekende, het was Dingeman A. Dingemans uit den Haag die wederom de prijs in ontvangst nam.

Na deze emoties sprak President John P. Lillywhite enige slotwoorden. Doch dit betekende niet het einde. De feestmiddag werd n.l. besloten met een gezellig dansje.

Mogen wij de velen die geholpen hebben aan het welslagen van deze conferentie bedanken voor hetgeen zij ons gebracht hebben. De Algemene Conferentie is altijd een hoogtepunt in het O.O.V.-seizoen en wij geloven, dat het bestuur met rechtmatige trots op de resultaten mag terugzien.

* * *

Er was nog een conferentie in Nederland, n.l. in een der mooiste streken van ons land. Wij nemen U even mee naar het Gooi.

In Hilversum werd op 20 Mei j.l. een conferentie voor het district Utrecht gehouden. De avond tevoren was onder leiding van President Lillywhite der Nederlandse Zending een priesterschapvergadering gehouden, waar alle lokale broeders gelegenheid kregen tot het afleggen van hun getuigenis. De President richtte gedurende een uur het woord tot de broeders, en na het slotwoord van ouderling G. Junior Garlick, werd de avond besloten.

Het was dezelfde goede geest van deze Zaterdagavond, die gedurende de Zondagdienst aanwezig was. De morgendienst begon om 10 uur in het Kerkgebouw. Onder

de aanwezigen bevonden zich President en Zuster Lillywhite en hun dochter Dorothy Ann, Verder Ouderling Don W. Rapiet en G. Junior Garlick en Zuster Adrienne H. Gyr, allen van het hoofdkantoor der Zending. De sprekers gedurende deze morgen waren: Ira B. Call, gemeente-president van Amersfoort, Don W. Rapiet, Zendingsecretaris, J. Junior Garlick, assistent op het hoofdkantoor en Cornelis de Jong, voormalig districts-president van Arnhem. President Lillywhite besloot deze morgen met een korte toespraak.

Het was wederom ouderling Reed L. Reeve, hoofd van de zendelingenschool in Haarlem, die ook op deze conferentie-morgen een zangsolo ten gehore bracht, op de piano begeleid door Dorothy Ann Lillywhite.

Eveneens bracht het koor der Utrechtse gemeente een bijzonder mooi en goed gezongen nummer ten gehore.

Zoals gebruikelijk op een Algemene Conferentie werden door Ouderling Don W. Rapiet de Algemene Autoriteiten der Kerk voorgesteld. Door alle leden werden deze voorstellen aangenomen. De sprekers die middag waren vervolgens: President John P. Lillywhite en Zuster Lillian D. Lillywhite. Het betreffende getuigenis van Zuster Lillywhite zal velen nog lang in het geheugen blijven. Verder werd gesproken door Theo K. Hollie, districts-president van Arnhem, Kenneth J. Nielson, Don W. McEntire, gemeentepresident van Woerden, Herbert D. Williams, gemeentepresident van Hilversum en Rex O. Hamilton, districts-president van Utrecht.

De sprekers werden afgewisseld door een trompet-solo van Ouderling Charles R. Hobbs, begeleid door Dorothy Ann Lillywhite op de piano. Het Utrechtse Zangkoor mag ook voor de uitvoering gedurende die middag een bijzondere vermelding hebben. Zij maakten een zo uitstekende indruk, dat zij na afloop van de vergadering nog een nummer als toegift ten gehore mochten brengen.

Deze conferentie, waar zowel 'smorgens als 'smiddags 150 personen aanwezig waren, mag voor Hilversum een hoogtepunt heten en zij zal de vele bezoekers nog lang in herinnering blijven.

* *

Nog even terug naar Dordrecht, waar op 24 Mei de broeders Priesterschap-dragers de Z.H.V.-zusters op een gezellige avond vergasten. De band van het Priesterschap en de Z.H.V. in Dord is sterk, zij werken met blijdschap samen in de Kerk.

* *

En ten slotte een aankondiging van de Districts-Conferenties die de komende twee maanden gehouden zullen worden:

GRONINGEN	10 Juni
AMSTERDAM	17 Juni
APELDOORN	24 Juni
ROTTERDAM-N.	8 Juli
ARNHEM	15 Juli
ROTTERDAM-Z.	22 Juli
DEN HAAG	29 Juli

De jongeling zeide tot Hem: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af: wat ontbreekt mij nog?

Jezus zeide tot hem: zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef de armen, en gij zult een schat in de Hemel hebben; en kom herwaarts, volg Mij.

(Mat. 19 : 20-21).

AANKOMST.

Op 16 Mei j.l. kwam in ons land aan Henrietta Kochheim, Culver City Californië. Zij kreeg als eerste standplaats toegewezen: Den Haag. Tegelijkertijd arriveerde vanuit Salt Lake City Ouderling Richard Grant Taylor. Deze broeder ging naar de Zendelingschool in Haarlem.

OVERPLAATSINGEN.

Op 4 Mei werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:

Leo W. Whitlock van de Zendelingschool in Haarlem naar Rotterdam-Zuid, Alan D. Marchant van Arnhem naar Dordrecht, Lynn Pendleton van Den Haag naar Leiden als G.P., Albert B. Clark van Den Haag naar Leiden, Dale G. Kilburn werd aangesteld als G.P. in Arnhem, Alden R. Hibbert als G.P. in Haarlem, Verl J. Cox als G.P. in Antwerpen, Edgar Meier als G.P. in Alkmaar, Don W. McEntire van Antwerpen naar Woerden als G.P., Donald A. Crofts van Utrecht naar Enschede, James L. Tillett van Leeuwarden naar Alkmaar, Richard M. Hebertson werd aangesteld als D.P. in Antwerpen, Vern L. Marble van Antwerpen naar Rotterdam-Zuid, Mark W. Staples van Haarlem naar Arnhem, Theo K. Hollie van Delft naar Arnhem als D.P.

Op 12 Mei 1951: Wm. Daniel Speakman werd aangesteld als D.P. van het Apeldoornse District, T. Joel Cook van Woerden naar Zutphen als G.P.

Op 15 Mei 1951: Robert L. Kendall van Groningen naar Enschede.

Op 18 Mei 1951: Calvin K. Smith van Leiden naar Leeuwarden, Glen A. Israelsen van Antwerpen naar Katwijk aan Zee, Arlin L. Glines van Amsterdam-Noord naar Katwijk aan Zee, Deze broeders openen het zendingswerk in de Gemeente Katwijk.

Op 1 Juni 1951: Daniel I. D'Hulst van Rotterdam-Z. naar Deventer als G.P. Floyd W. Crump van Deventer naar Hilversum, Gerald L. Purser van Mechelen naar Antwerpen, Harold A. Wood van Hilversum naar Mechelen.

LEDEN VERTROKKEN.

Op 10 April vertrokken de volgende leden uit Leeuwarden: Egbert Visser, Froukje Visser-Brinksma, Maria Visser, Klaas Visser, Minke Visser, Sibbeltje Visser, Albert Visser, Berendje Sietske Vissen, Aaltje Visser, Grietje Tientje Anna Visser, Lucretia Henrica Visser, Auke Visser, Martha Visser, Thea Anna Visser.

Op 17 April 1951 uit Groningen: Eva Jantje Van Komen.

Op 27 April 1951 uit Eindhoven: Friedrich Constantin Robert Peter Panstingl.

Op 8 Mei uit Rotterdam-Noord: Adrinus de Waal en Annechien de Waal-ten Wolde.

Op 8 Mei uit Rotterdam-Zuid: Jannetje van de Berg.

Op 12 Mei uit Rotterdam-Zuid: Cornelia Francian Santifort (naar Australië).

Op 25 Mei uit Delft: Gerrit van der Toolen, Elisabeth van der Toolen-Hartog, Sijtje Elisabeth van der Toolen.

Op 25 Mei 1951 uit Amsterdam: Jan Marcus Flach, Munda Flach-Mathijse, Walter Marinus Willebrordus Flach, Munda Mélanie Flach, Daniël Bato Straatman, Neeltje Straatman-Landman, Boudewijn Cornelis Straatman, Albertus Straatman, Neeltje Straatman, Debora Pieterella Straatman, Bleuntje Straatman.

Op 25 Mei 1951 uit Rotterdam-Noord: Gerard Olié. Gulborg Edith Madeleid Olié-Eriksen.

Op 29 Mei 1951: Catharina Hendrika v. d. Werf-van Vliet, Catharina Anne Marie v. d. Werf, Mirza Wilhelmina v. d. Werf.

In Mei vertrok uit de gemeente Den Helder naar Australië: Pieter van Luijk.

Glen Ashton Lloyd, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 25 October 1948.

Vertrokken: 8 Mei 1951.

Werkzaam geweest: Zutphen, Vlaardingen, Antwerpen, Den Haag, overziener der O.O.V. in de Nederlandse Zending.

*

Hayle Buchanan, Roosevelt, Utah.

Aangekomen: 25 October 1948.

Vertrokken: 8 Mei 1951.

Werkzaam geweest: Delft, Antwerpen, Amsterdam als G.P., Utrecht als D.P., Amsterdam als D.P.

*

Robert Le Johnson, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 4 November 1948.

Vertrokken: 8 Mei 1951.

Werkzaam geweest: Almelo, Den Haag, Schiedam, Vlaardingen, Middelburg als G.P., Alkmaar als G.P.

*

Hyrum Plaas, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 17 October 1948.

Vertrokken: 8 Mei 1951.

Werkzaam geweest: Harlingen, Amsterdam-Z., Dordrecht, Deventer als G.P.

*

Barry Hulet Avery, Provo, Utah.

Aangekomen: 25 October 1948.

Vertrokken: 8 Mei 1951.

Werkzaam geweest: Vlaardingen, Gouda, Rotterdam, Maassluis als G.P., Amsterdam als D.P., Utrecht als D.P.

*

John Rees Bench. Provo, Utah.
Aangekomen: 4 November 1948.
Vertrokken: 8 Mei 1951.
Werkzaam geweest: Hengelo, later als G.P., Rotterdam-Z.,
Harlingen als G.P., Zeist als G.P.

*

Elzo J. Maathuis.
Aangekomen: 10 December 1948.
Vertrokken: 8 Mei 1951.
Werkzaam geweest: Groningen, Zutphen, Zwolle, Utrecht,
Woerden als G.P., Rotterdam-Z., Leeuwarden.

*

Hyrum Smith Young. Hollywood, Californië.
Aangekomen: 10 December 1948.
Vertrokken: 8 Mei 1951.
Werkzaam geweest: Winschoten, Amsterdam, Apeldoorn,
zending geopend in Ommen, Enschede als G.P., Leeuwarden
als G.P.

*

Johannes van Katwijk. Salt Lake City, Utah.
Aangekomen: 7 Juni 1949.
Vertrokken: 8 Mei 1951.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Nijmegen als G.P., Rotter-
dam-Z., Gouda als G.P., Rotterdam-Z.

*

Samuel Kenneth Bacon. Hoolywood, Californië.
Aangekomen: 4 November 1948.
Vertrokken: 8 Mei 1951.
Werkzaam geweest: Den Haag, Voorburg, Arnhem, Gent,
Mechelen, Alkmaar, later als G.P., Hilversum als G.P.

*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 28 April 1951 te Rotterdam-Zuid: Magdalena Brijs-Ouwendijk, Arie Brijs, Maria Wilhelmina Johanna Brijs, Aletta Geziena Anna van de Veen, Jeanette Leni Kros, Jannetje Christina Allart, Gijsbertus Willem Kros, Lena Cornelia Kros-Smaling.

Op 28 April te Zwijndrecht: Cazar Nico Zandee.

Op 29 April te Zutphen: Josephine Nachtegaal, Wilhelmina Beumkes.

Op 27 Mei te Gent, België: Louise van Veerst-Crommlijnsk.

INGEZEGEND.

Op 1 April 1951 te Zaandam: Johan Christiaan Göbel, zoon van Christiaan Göbel en Francina Wilhelmina M. Horst.

Op 6 Mei 1951 te Amsterdam: Vera van der Veer, dochter van Adrianus Johannes Lucas van der Veer en Agatha P. de Boer.

VERORDINEERD.

Op 18 Maart 1951 te Zaandam: Christiaan Göbel tot Diaken.

Op 6 Mei 1951 te Zutphen: Balthazar Catharinus Nolthenius tot Diaken.

Op 6 Mei 1951 te Eindhoven: Daniël Nievaard tot Diaken.

GEHUWD.

Op 14 Maart j.l. werd het huwelijk voltrokken tussen Cornelia Francina van Wingerden en Cornelis Evert Santifort.

Op 4 April te Rotterdam-Zuid traden in het huwelijk Roelof van Buuren en Helena Margaretha Bouma.

Op 10 Mei trouwden in Den Helder Teuntje Kloosterman en Frederik Bais.

Wij wensen deze drie bruidsparen Gods zegen op hun verdere levenspad.

OVERLEDEN.

Op 1 Maart 1951 overleed te Deventer op 66-jarige leeftijd, Klaas Spin.

Op 30 April 1951 overleed te Rotterdam-Zuid op 47-jarige leeftijd, Adrianus Ketting. Moge de Here de nabestaanden van deze broeders troost schenken bij de gedachte dat deze scheiding slechts tijdelijk is.

*De wereld schijnt mij wonderschoon,
Vol vreugde en zaligheid;
Gods zon heeft over alles
'n Glanzend licht verspreid.
Ik zal hier gelukkig wezen.
Ja, ik weet wel wat ik zeg,
Want Jezus wil ik volgen
Heel de weg.*

Tanni van Leeuwen,
Nieuwe Schoolstr. 56, Delft

SAMENWERKING

Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele leden . . .
Ware u gehele lichaam het oog, waar zou het gehoor zijn?
Ware het gehele lichaam gehoor, waar zou de reuk zijn?
Maar nu heeft God de leden gezet, elk van hen in het
[lichaam, gelijk Hij gewild heeft . . .
Het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet van node,
Of wederom het hoofd tot de voeten: ik heb u niet van node,
Gij lieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het
[bijzonder.

COR. 12

VERGADERPLAATSEN

IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gemeente	Adres vergaderzaal	Vergaderingen	
ALKMAAR	Koningsweg 2	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ALMELO	Adastraat 44	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMERSFOORT	Havik 33	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
	Regentesselaan 21 b	Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM	Weteringschans 101	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM-N.	Zonnehuis, Tuindorp Oostzaan	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ANTWERPEN	Frankrijklei 8, België	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
APELDOORN	Regentesselaan 15	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ARNHEM	Hertogstraat 27	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DELFT	„Ons Huis”, Oude Delft 201	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DEVENTER	„t Hoekhuis”, Brink	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	7.30 uur n.m.
DORDRECHT	Museumstraat 23	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
EINDHOVEN	Nutsschool, Rijgerlaan Villapark	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
EMMEN	Hoofdstraat 87	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.

VERGADERPLAATSEN

IN DE NEDERLANDSE ZENDING

(Vervolg).

ENSCHEDÉ	„Zuiderspoor Speeltuín Gebouw”, Industriestr. 20	Zondagsschool Avonddienst	12 7	uur v.m. uur n.m.
GOUDA	Spieringstraat 49	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
GENT	Sint Jansvest 19, België	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
GRONINGEN	Poelestraat 54	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
's-GRAVENHAGE	Loosduinsekade 11	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
HAARLEM	Cornelissteeg 9	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
HARLINGEN	Vijverstraat 8	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
DEN HELDER	Weststraat 67	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
HENGÉLO	„Eigen Gebouw”, Pastoriestraat	Avonddienst	8	uur n.m.
HILVERSUM	Violenstraat 76	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
LEEWARDEN	Achter de Hoven 2c	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
LEIDEN	Nieuwstraat 28	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
MAASSLUI	Reinestraat	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
MECHELEN	Statiestraat 13, België	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
NIJMEGEN	„Velthuis Dans Zaal”, Arksteestraat 8	Zondagsschool Avonddienst	10.30 4	uur v.m. uur n.m.
ROTTERDAM-N.	Doofstommen Instituut, Ammamstraat	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur n.m. uur n.m.
ROTTERDAM-Z.	Bas Jungeriusstraat 121	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
SCHIEDAM	Lange Haven 59	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
UTRECHT	Wittevrouwensingel 92	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
VLAARDINGEN	Oosthavenkade 15	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
WOERDEN	Havenstraat 52	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
ZEIST	Hotel Victoria, 1e Dorpsstraat 7	Zondagsschool Avonddienst	10.30 5	uur v.m. uur n.m.
ZAANDAM	Prins Hendrikstraat 105A	Avonddienst	5	uur n.m.
ZWIJNDRECHT	„Da Costa Zaal”, Da Costastraat	Avonddienst	7.30	uur n.m.
ZWOLLE	Bloemendaalstraat 11	Zondagsschool	2	uur n.m.

*De koe is een vierbenig, spleetvoetig wezen,
De buitenste kant van de koe is behaard,
De binnenste kant van de koe kun je eten,
Het uiterste eind van de koe is de staart. .*

„Welk een heerlijk gedicht”, was de eerste reactie van mijn vriend. „Dat is zeker iets van Vondel”, voegde hij er enigszins peinzend na enkele minuten aan toe, gedurende welke hij het mij nog eens langzaam liet herhalen. Ik kon hem eenvoudig niet overtuigen van het feit, dat dit gedicht een schepping was van één onzer O.O.V.-leden, totdat ik hem de veelbewogen geschiedenis van deze geniale jongeman, Willem Waterput geheten, verteld had.

Willem dan (zijn vrienden noemen hem Pukkeltje) werd als zoon van zeer eerbare ouders in Drukkemeroog (Drente) geboren in de jaren 1927. Reeds in zijn prille jeugd toonde hij onmiskenbare dichterlijke neigingen. Hij was namelijk reeds vroeg zeer gekant tegen kappers en zeep en liet al op zesjarige leeftijd zijn baard staan.

Zo groeide ons Pukkeltje, mede dank zij veel Hollandse Nieuwe met appelmoes (een voortreffelijk dieet voor kleintjes) op tot een flinke, uit de kluiten geschoten, jongen. Ook op de Lagere School gaf hij herhaaldelijk blijk van zijn aangeboren dichterstalent. Zo gelukte het hem bijvoorbeeld reeds in de vierde klas zonder haperen het schone „Aap, noot, mies” te declameren, tot grote bewondering van zijn vrouwelijke medescholieren (met vlechtjes), die hem gewoonweg adoreerden. Daarna treedt zijn talent steeds meer op de voorgrond, zodat we met recht van een wonderkind, een tweede Mozart, kunnen spreken. Zo scheidt hij reeds op achtjarige leeftijd de heerlijke liederen „Jarig Jetje mocht tracteren...” en „Aan d’oehoever vahan een snelle vliet”. Daarna echter verzwakt plotsklaps zijn grote genie. De ouders van het kind zijn radeloos, redeloos en reddeloos. Kosten nog moeite worden gespaard om Pukkeltje weer op gang te helpen. Men haalt er zelfs de kapper van Een bij, maar niets baat, tot..... hij bij toeval een aflevering van „De Ster” in handen krijgt. En dan gebeurt het wonder. Na enige tijd werpt hij zich met hernieuwde energie op de dichtkunst en scheidt het ene meesterwerk na het andere.

Velen, die Pukkeltje kenden, hebben verstomd gestaan over die grote verandering. Wij, die de reden kenden, niet. En daarom willen wij ook U de goede raad geven. Gaat het U als P., wees dan verstandig, gooi geen handen met geld het raam uit voor gezondheidsreisjes naar de Riviera of naar Zwitserland, maar schrijf een briefje aan het O.O.V.-Hoofdbestuur, Loosduinsekade 11 te Den Haag en geef U op voor het

ZOMERKAMP van de O.O.V.,

van 21 tot 28 Juli op de prachtige Veluwe

Kosten f 25.— alles inbegrepen.

U kunt reeds sparen, door wekelijks geld in te leggen bij Uw O.O.V. secretaris. Er zijn veertig plaatsen in ’t kamp, dus haast U.